

Rose

ฮัสกีหน้าโง่
กับอาจารย์
เหมียวขาว
ของเขา

二哈和他的
白猫师尊

肉包不吃肉 โร่วเป่าปู้ซือโร่ว เขียน
Bou Ptnr แปล
景殊 Jing Shu วาด

Rose

ฮัสกีหน้าโง่ กับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2

二哈和他的白猫师尊

肉包不吃肉 โรว์เปาปู่ชื่อโรว์

เซียน

Bou Ptrn

แปล

ก ร อ า น คิ อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

เซวียเจิ้งยงพิมพ์ละเอียดๆ ดูจากรูปปากเหมือนกำลังพูดว่า ‘รู้กับพี่น้องสิ’
ดีที่ฉู่หวานหนึ่งจดล่ออยู่กับการอ่านตำรา จึงไม่เห็นท่าทีเล็กๆ น้อยๆ ของเขา

- โรว์เปาปู่ชื่อโรว์

ฮัสก็หน้าใจกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2

二哈和他的白猫师尊

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

《二哈和他的白猫师尊》 Vol. 02

Original story and characters created and copyright © 肉包不吃肉 Rou Bao Bu Chi Rou
Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Illustrations by 景殊 Jing Shu

Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบฉบับอิเล็กทรอนิกส์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ไว้เวปไซต์ไว้เว.

ฮัสก็หน้าใจกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2 / ไว้เวปไซต์ไว้เว: เตียน, Bou Ptn: แปล จาก 二哈和他的白猫师尊 Vol. 2.-
กรุงเทพฯ: โรส อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2564
(8), 372 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 146)

1. นวนิยายจีน. I. Bou Ptn, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อผู้ด.

นว ร986 ล.2

DDC 895.1362

ISBN 978-616-18-4467-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระรื่น อุทกขพันธ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดอง จีระอร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผงงาม
บรรณาธิการ อมรรัตน์ ศิริมบุญ • บรรณาธิการต้นฉบับ ชนกกานต์ วังวิบูลย์
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ ไหมตตาด • ศิลปกรรม ดวงหทัย มีตฤทธิชัยกุล
คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขไธ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ทองคง
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์

คำนำสำนักพิมพ์

ยี่สิบห้าหน้าไปกับอาจารย์เหมียวขาวของเขา เล่ม 2 ไม่ทราบพบว่าหลายเหตุการณ์ที่เคยประสบมาในชาติก่อน ไม่ใช่แค่ไม่เหมือนเดิม แต่แตกต่างจากเดิมอย่างสิ้นเชิง ความสัมพันธ์ระหว่างศิษย์อาจารย์ก็ห่างไกลจากความชิงชังมากขึ้นทุกที ยิ่งได้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันบ่อยครั้ง ยิ่งไม่รู้ว่าสิ่งไหนคือเรื่องจริง สิ่งไหนคือภาพลวง

ข้ายังมีคนคิดปองร้ายอดีตจอมราชันอย่างเขาผู้ซึ่งไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้ใด แต่ในชาตินี้กลับไม่มีกำลังมากพอจะต่อกรกับใคร การเดินทางตามหาเบาะแสบุคคลในเงามืดจึงเริ่มต้นขึ้นพร้อมกับความรู้สึกต่างๆ ที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปโดยที่เขาเองไม่ทันได้เอะใจ

แล้วเรื่องราวจะเป็นอย่างไรต่อไป ติดตามได้ในเล่มค่ะ

Rose

คำนำผู้แปล

สวัสดีครับ กลับมาพบกันอีกครั้งในเล่ม 2 ผมเพิ่งทราบว่าต้องเขียนคำนำทุกเล่ม จากนั้นเราจะได้พูดคุยกันบ่อยๆ เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งเบื่อกันนะครับ :)

เป็นยังไงบ้างครับความรู้สึกหลังอ่านจบเล่ม 1 กันไปแล้ว เชื่อว่าทุกคนคงรู้จักเจ้าหมาฮัสกีกับแมวขาวกันพอสมควรแล้ว โดยเฉพาะเจ้าหมาที่ชอบทำตัวตื้อๆ ตักๆ ไม่ค่อยรู้เรื่องอะไรกับเขาบ้างเลย แต่ถึงกระนั้นก็อยากเอาใจช่วยไม่หรรษาให้สมหวังทั้งในด้านความรัก การแก้ไขเรื่องราวที่เคยผิดพลาด และกรไชปริศนาสิกลับ

บนโลกนี้มีใครบ้างไม่เคยทำผิดพลาด ไชครับ ผมเองก็เคย แต่สิ่งสำคัญคือเราได้เรียนรู้อะไรบ้างจากความผิดพลาดนั้น เช่นเดียวกับไม่หรรษาที่เคยทำผิดพลาดไม่ว่าจะจากสาเหตุใดก็แล้วแต่ ทว่าในครั้งนี้เขากลับได้รับโอกาสเลือกอีกครั้ง ในมุมมองที่กว้างขึ้น ความเข้าใจที่มากขึ้น รวมถึงเหตุการณ์ที่เปลี่ยนไป เขายังจะเลือกทำแบบเดิมอีกหรือไม่ เชิญค้นหาคำตอบได้ในเล่มนี้

น้อมคารวะ

Bou Ptm

TRIGGER WARNING : นิยายเรื่องนี้ NOT FOR EVERYONE

มีเนื้อหาเกี่ยวกับ among other immoralities (การผิดศีลธรรมจรรยา), angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน), cannibalism (การกินเนื้อเผ่าพันธุ์เดียวกัน), child abuse (การทารุณกรรมเด็ก), coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ), corporal punishment (การลงโทษทางร่างกาย), death (การตาย), depression (ภาวะซึมเศร้า), explicit sex (การร่วมเพศแบบเปิดเผย), gang-rape (การข่มขืนเป็นกลุ่ม - ไม่เกี่ยวกับตัวละครหลัก), genocide (การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์), gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง), humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย), massacre (การสังหารหมู่), mental and emotional abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ), questionable principles (มีหลักการที่น่าสงสัย), rape/non-con/dub-con (การข่มขืนโดยที่อีกฝ่ายไม่ยินยอม หรือกึ่งจ่ายอม), suicide (การฆ่าตัวตาย), starvation (ความอดอยาก), torture (การทรมาน), underage sex (การมีความสัมพันธ์กับคนที่อายุต่ำกว่าเกณฑ์) unhealthy relationship (ความสัมพันธ์ที่เป็นปัญหา)

ตัวเจ้าไม่ยากติดค้างท่าน

ร่างวิญญาณของโจชินหลิวไม่ทันตอบ สีหน้าพลันบิดเบี้ยวผิดรูป เขายกมือขึ้นกุมศีรษะด้วยความเจ็บปวด ปากอ้ากว้าง เปล่งเสียงร้องอย่าง ไร้สัมเสียง แม้จะไม่มีเสียงออกมา ทว่าสีหน้าสยดสยองและสองตาปูดโปน นั้นกลับทำให้คนคล้ายได้ยินเสียงร้องโหยหวนกรีดหัวใจ

ช่วยด้วย

ช่วย...ด้วย!!!

ริมฝีปากของเขาบิดโค้งในลักษณะที่น่าเหลือเชื่อ ไม่นานริ้วเส้นเลือด ก็กระจายเต็มลูกตา หากมีไซ้เพราะมีตรวนพันธนาการแขนขาไว้ เขาคงพุ่ง ขึ้นมาอย่างคลุ้มคลั่ง ฆ่าตัวตายไปแล้ว

“ขอร้องพวกท่าน...รีบ...ทำลายข้าซะ...”

ดูเหมือนระยะเวลาในการคงสัมปชัญญะของโจชินหลิวจะถึงขีดสุด แล้ว ร่างวิญญาณของเขาตื่นรนด้วยความทรมานแต่กลับไม่เป็นผล เห็น เพียงในสระหลอมมีไอดำกลุ่มหนึ่งพวยพุ่งขึ้นมา ถ้าโถมใส่กายหยาบของ ร่างวิญญาณต้นหลิวที่แช่อยู่ในสระไม่หยุดยั้ง ไซ้เหล็กเสียงดังเค็งๆ สะเก็ดไฟปะทะแปลบปลาบแตกกระจายไปทั่ว

จู่หว่านหนึ่งเห็นสถานการณ์เปลี่ยนแปลง รีบวาดแขนเสื้อขวางศิษย์ ไว้หลังตนเองทันที ถามโจชินหลิวด้วยสีหน้าดูตัน “ต้องช่วยท่านอย่างไร”

โจชินหลิวแม่เค็ล่อนไหวเซื่องช้า แต่กลับสามารถสั่งการเหล็กเหลว

ในสระหลอมอาวูธให้ก่อตัวเป็นตำราโบราณซึ่งเจียได้ในชั่วอึดใจ

“ข้ากำลังจะสูญสดีสัมปชญญะ เมื่อถึงเวลานั้น หากทำร้ายพวกท่าน
มิได้เกิดจากเจตนา เรื่องอื่นที่เหลือ ข้าไว้แรงช่วยเหลือ ทั้งไม่ทันได้อธิบาย
อย่างละเอียด ได้แต่บอกอาคมที่ข้าเชี่ยวชาญแก่พวกท่าน หวังว่าจะตั้งใจ
ให้ดี...”

เหล็กไหลพลันแปรเปลี่ยน

“อาคมที่ข้าชำนาญสามอย่าง หนึ่งในนิมิตมาชา นี่คืออาคมผันร้าย
ผู้ถูกอาคมจะสมมาตปรารถนาในนิหธา ความผันสวงามคงอยู่ยาวนาน
เพราะเหตุนี้ แม้นคนที่มีพลังวิญญานแข็งแกร่งถึงขั้นล้มผีก็ได้ว่านี่คือมาชา
ก็ยังยินยอมติดอยู่ในนั้น ไม่ตื่นขึ้นมาตลอดกาล

“สอง เคล็ดลวงใจ อาศัยความละโมภในใจคนเป็นเหยื่อล่อ ทำให้
พวกเขาเช่นฆ่ากันเอง

“สาม คาถาปลิดหัวใจ...”

ยามนี้พลังวิญญานของเขาถูกใช้ถึงขีดสุดแล้ว ไม่อาจขับเคลื่อน
เหล็กหลอมเหลวให้เรียงเป็นตัวอักษรได้อีก

สุดท้ายคาถาปลิดหัวใจนี้เป็นอย่างไรกันแน่ จึงมีอาจารย์ได้

ใจชินหลิวตื่นอีกครั่ง พลันระเบิดหมอกโลหิตกลุ่มหนึ่งออกมา
เขาเคลื่อนเหล็กหลอมเหลวไม่ได้ แต่ยังคงใช้ปลายนิ้วแตะโลหิตสดที่ระเบิด
ออก ลูกตาที่เกร็งกระตุกจ้องคู่ว่านหนึ่งเขม็ง สองตาปุ่ปุ่น ไม่ยินยอม
อย่างยั้ง

“อาจารย์!” เห็นคู่ว่านหนึ่งจะก้าวไปข้างหน้า เซวียเหมิงรีบวิ่งเขา
เอาไว้ “อย่าไป อาจเป็นอุบาย!”

ใจชินหลิวเอ่ยคำไม่ได้ นิ้วมือที่จุ่มเลือดนั้นได้แต่ห้อยค้างไว้ พลัน
ในดวงตามีน้ำตาไหลรินลงมา

คู่ว่านหนึ่ง “...ท่านต้องการให้ข้าเข้าไป?”

ใจชินหลิวพยักหน้าช้าๆ

“...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงหมายขัดขวางอีก ฉูหว่านหนิงกลับส่ายหน้าให้เขา เดินไปข้างหน้าตามลำพัง มาถึงขอบสระหลอมอาวูช ยืนมือออกไป

ใจชินหลิวคล้ายจะซาบซึ้งใจ เขามองฉูหว่านหนิงอย่างลึกซึ้ง ดันรนโบกแขนที่ติดเนื้อหนังรุ่งริ่งข้างนั้น คล้ายอยากคารวะ จากนั้นก็ขมกั้นความเจ็บปวดมหาศาล คำว่ามีของฉูหว่านหนิงเอาไว้ มือสั้นก็เริ่มเขียนลงกลางฝ่ามืออีกฝ่ายว่า

“จับตัว ทำลายฝันร้าย...”

“อย่าได้...สูญเสีย...จิต...ใจ...”

“ฝันร้าย...สลาย...พิบัติ...ดับสูญ!”

ตัวอักษรคำว่า “ดับสูญ” ตัวสุดท้ายยังไม่ทันตัวดีทาง ใจชินหลิวพลันเหมือนโคลนเลนกองหนึ่ง อ่อนยวบลงไปในสระหลอมเดือดพล่าน หายวับไปอย่างรวดเร็ว

ขณะเดียวกัน ได้ยินเสียงตมดั่งสนั่น คลื่นน้ำสีแดงขนาดมหึมาพลันก่อตัวขึ้นในสระหลอมอาวูช เหล็กเหลวถั่งโถมแหวกอากาศขึ้นมา เส่าเพลิงรูปมังกรเก้าตันพุ่งขึ้นมาจากพื้น ฉูหว่านหนิงถูกเกลียวคลื่นนี้บีบจนต้องถอยไปด้านหลัง เปลวเพลิงสาดจับใบหน้าอิมคริมของเขา

ภายในเส่าที่ไม่มีเหล็กเหลวพวยพุ่ง พลันมีตัวลีอันพุ่งออกมา ลอยสูงอยู่กลางอากาศ

ชื่อเมยนึกถึงสิ่งที่ใจชินหลิวกำชับขณะมีสติเมื่อครู่ รีบเอ่ยว่า “นี่ก็คือ...ตัวที่ใจชินหลิวพูดถึงหรือ”

เห็นเขาเดินมาใกล้ ฉูหว่านหนิงขวางเอาไว้ “อย่าแตะ ไปอยู่ข้างหลังข้าให้หมด”

ชื่อเมย “อาจารย์...”

“มีข้าอยู่ ไม่เป็นไรแน่” ฉูหว่านหนิงกล่าว “พวกเจ้าไม่อาจเสี่ยงอันตราย รอข้าจับตัวแล้ว พวกเจ้าค่อยมา”

ถ้อยคำนี้เอ่ยอย่างเฉยชา คล้ายไม่มีความหวั่นไหวแม้แต่น้อย ทว่าไม่ทราบฟังแล้วใจกระตุกดูบ ไม่รู้เพราะเหตุใด จู่ ๆ ภาพฉูหว่านหนิงที่อยู่

เบื้องหน้าจึงซ้อนทับกับคนรู้ความรู้สึกที่มองศิษย์ตายไปต่อหน้าต่อตาอย่าง
เย็นชาเมื่อชาติก่อน

ในเมื่อเขาพูดเช่นนั้นนี้ออกมาได้ เหตุใดชาติก่อนจึงนิ่งดูตายต่อการตาย
ของศิษย์

ไม่หรรษาปล้นรู้สึกเหมือนตนไม่เคยเข้าใจงูหว่านหนึ่งผู้นี้เลย

เขาพิมพ์อย่างอดไม่ได้ “อาจารย์...”

งูหว่านหนึ่งมิได้สนใจพวกเขา ยกมือหยิบตัวอันหนึ่งในนั้นลงมา
ตัวนั้นทำจากหยกสีเหลืองนวล เขาพลิกดูทั้งสองด้านรอบหนึ่ง ส่งเสียง
“หืม?” เบาๆ

“มีอะไรหรือขอรับ” เซวียเหมิงถาม

งูหว่านหนึ่ง “บนตัวนี้ไม่มีอักษร”

“ใช่จึงเป็นเช่นนั้น” เซวียเหมิงประหลาดใจ “เช่นนั้นให้ข้าลองดูบ้าง”

ตัวสีอันล้วนถูกดึงออกมาจนหมด เซวียเหมิงและซือเม่ยเหมือนกับ
งูหว่านหนึ่ง บนตัวหยกไม่มีอักษรใดๆ ไม่หรรษาพลิกตัวของตนเองดู
ปล้นเบิกตากว้าง

“หมีนุกู่วี่?”

อีกสามคนมองไปทางเขากันที่ เซวียเหมิงมุ่นคิ้ว “หมีนุกู่วี่อะไร”

ไม่หรรษาจิ้มตัวของตนเอง “เขียนอยู่บนนี้”

เซวียเหมิงชะงักหน้าเข้าไปดู ปล้นเอ่ยอย่างมีน้ำโท “อุย! เจ้าอ่าน
แต่ส่วนที่อ่านออกสินะ”

“...เป็นเสวียตีโล่ว!” งูหว่านหนึ่งบอก

ตำราโบราณซึ่งเจี้ยเขาจำได้แปดเก้าส่วนจากสิบส่วน หากมีตัวอักษร
ที่ไม่แน่ใจ ย่อมไม่เอ่ยส่งเดช ด้วยเหตุนี้ในเมื่อเขาบอกว่าสิ่งที่เขียนอยู่คือ
“เสวียตีโล่ว” เช่นนั้นก็ไม่มีทางจำผิดแน่นอน

ไม่หรรษาดกตะลึง “นาฬิกาโลหิตคืออะไร”

¹ แปลว่า นาฬิกาโลหิต (血滴漏) ลักษณะเส้นชีวิตมีส่วนประกอบของอักษร “หมีนุกู่วี่” (血古雨) ที่ไม่หรรษาอ่าน

ฉู่ว่านหนึ่งสายหน้า “ไม่รู้”

เหมือนตอบคำถามของพวกเขา หลังคาโค้งของคลังเทพัสตราพลันมีเสียงคำรามครืนๆ นาฬิกา²ขนาดมหึมาตกลงมาจากฟ้า กระต่ากระต่างสนิมจับทั้งอัน เพียงแต่ที่ต่างจากนาฬิกา²อื่น ๆ คือด้านบนมีโครงทองแดงรูปกางเขน ไม่รู้ใช้ทำอะไร

ฉู่ว่านหนึ่งมองนาฬิกา² จากนั้นก็หลุบตามองตัวในมือโมหราน
นาฬิกาโลหิต

ไอเท่าชั่วประกายหินเหล็กไฟ เขาก็เข้าใจว่า “จับตัว” ที่ว่านั่นคืออะไร
ฉู่ว่านหนึ่งหน้าเลือดสีทันที ตวาดว่า “โมหราน รีบโยนตัวนั้นซะ!”

แม้ไม่รู้ว่ฉู่ว่านหนึ่งหมายความว่าอะไร แต่คำสั่งที่มาอย่างไม่ให้โต้แย้งนี้ ก็ทำให้โมหรานทำตามโดยแทบไม่รู้ตัว

ไม่โยนก็ไม่รู้ หลังจากโยนออกไป โมหรานกลับพบว่าตัวหยกนั้นไม่รู้ใช้พลังอะไร เกาะติดอยู่กับฝ่ามือเขาแน่น สลัดอย่างไรก็สลัดไม่หลุด

ฉู่ว่านหนึ่งลอบสบถ พุ่งเข้าไป หมายนำตัวของตนแลกเปลี่ยนกับของโมหราน คาดไม่ถึงว่าจะมีแถววัลย์หนามพุ่งออกมาจากนาฬิกา²ทองแดงสนิมเขรอะ จูโจมไปยังโมหราน!

“หลบไป!”

“อาจารย์!”

“อาจารย์!”

โลหิตสาดกระเซ็น ในช่วงคับขัน ฉู่ว่านหนึ่งใช้ฝ่ามือผลักโมหรานออกไป แถววัลย์แหลมดุจลูกธนูปักขนนกพุ่งทะลุวงไฟพร บักเข้าเนื้อของฉู่ว่านหนึ่งทั้งหมด

เวลานี้โมหรานยังอยู่ในวัยเยาว์ ย่อมไม่อาจต้านแรงของฉู่ว่านหนึ่งได้ พอถูกเขาผลักก็เซถอยหลัง ล้มลงกับพื้น ทว่าเสียงร่างถูกแทงฉีกขาด

² นาฬิกา²นาฬิกาสมัยโบราณของจีน มีลักษณะเป็นถังทองเหลืองสีใบวางเรียงลดหลั่นบนชั้นบันได ที่ขอบตั้งด้านล่างเจาะรูสำหรับให้น้ำไหลลดหลั่นลงมาจนถึงบนสุด โดยถึงใบล่างสุดจะมีแห่งเหล็กกลายขึ้นมาตามขีดระดับน้ำที่กำหนดบอกเวลา

น่าสะพรึงดั่งซัด เสียงเซียวเหมิงกับซื่อเม่ยที่ร้องเสียงหลงดั่งเสียงตู่

เป็นไปไม่ได้

จะเป็นไปได้อย่างไร...

นั่นคือฉู่หว่านหนึ่งเซียวนะ...

คือฉู่หว่านหนึ่งที่ดีซ้ำซ้ำซ้ำ แต่ไหนแต่ไรไม่เคยมองซ้ำด้วยสีหน้าดี ๆ
คือฉู่หว่านหนึ่งที่มองศิษย์ตายไปต่อหน้าต่อตาอย่างเลือดเย็น คือฉู่หว่านหนึ่ง
ที่บอกซ้ำซ้ำ “คุณสมบัติย่าแย่ เกินैयाวย่า” อย่างเย็นชาผู้นั้น คือฉู่...

ไม่หรรษาเงยหน้าขึ้น

ท่ามกลางความสับสน เขาเห็นคนผู้นั้นเลือดสาตกระเซ็นสามฉือ
เถาว์ล้วยแหลมคมหนาแน่นปักแผ่นหลังของคนผู้นั้น ทะลุอกเลือดอย่าง
น่าสยดสยอง จุดที่แทงทะลุคือจุดที่ถูกเจ้าภาพตีโจมตีอย่างโหดเหี้ยมใน
ครั้งก่อน บาดแผลเก่ายังไม่ทันหาย ยามนี้เนื้อเยื่อน่าจะฉีกขาดเหวอะหวะ
อีกครั้ง

คือฉู่หว่านหนึ่ง...คือฉู่หว่านหนึ่งที่ใช้ร่างตนเองปกป้องซ้ำในโรงศพ
จนถูกกรงเล็บทะลุร่างก็ยังไม่ส่งเสียงร้องสักแอะผู้นั้น

คือฉู่หว่านหนึ่งที่หลบอยู่ที่ใต้สะพานหิน แอบกางชายอาคมกำบัง
ลมฝนให้ทุกคน แต่ตนเองกลับมิกล้าเผยตัว

คือฉู่หว่านหนึ่งที่ชาติก่อนห่อเกี้ยวอย่างรุ่มร่าม เพื่อให้ซำมีแกใจกิน
อะไรสักหน่อยหลังจากซื่อเม่ยตายไป

คือคนอารมณ์ร้าย ปากเสีย ที่ยามกินยา ก็กลัวขม กินเผ็ดก็สำลัก
ที่ซ้ำคั้นเคยเป็นที่สุดผู้นั้น

คือคนที่ซ้ำไม่เคยใส่ใจ เกลียดแค้นจนเช่นเซียวเคี้ยวฟัน แต่ก็รู้สึก
สงสารผู้นั้น...

ฉู่หว่านหนึ่ง

หว่านหนึ่ง...

“อาจารย์!” ไม่หรรษาตะโกนเสียงแหบ ตะเกียกตะกายคลานเข้าไปหา
“อาจารย์!”

“ตัวของเจ้า...” ฉู่หว่านหนึ่งยกมือสั่นเทาขึ้น สีหน้าซีดเผือด ทว่า

แววตายังคงดูต้นเหมือนก่อน “แลกกับข้า...”

เมื่อที่เขายื่นให้โมหรานมีตัวไร้อักขรที่เขาจับมาเองอันนั้นวางอยู่
แขนสั้นระริกเล็กน้อยเพราะความเจ็บปวดยกขึ้นมาอย่างยากเย็นและซึ้งซำ

หยันตาของฉูหว่านหนึ่งเจ็ดจ้ำยั้งหนัก แน่วเนียงหนัก ปกคลุมด้วย
ไอน้ำชั้นหนึ่ง

“เร็ว ให้ข้า!”

โมหรานไม่ทันได้ลุกขึ้นก็รีบคลานเข้ามาตรงหน้าฉูหว่านหนึ่ง มอง
บาดแผลเหวอะหวะหน้าสะพรั่งอย่างทำอะไรไม่ถูก

“ไม่...อาจารย์...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงกับซือเม่ยคิดจะเข้ามา ฉูหว่านหนึ่งคล้ายจิตใจที่ไม่ได้
ตามต้องการ กางข่ายอาคมลงมา กันสองคนนั้นออกไป แล้วตวาดกร้าว
“เหียนเวิน!”

เหียนเวินออกมาตามเสียงเรียก ตัดแถววัลย์หลายสิบเส้นที่ทาง
ฉูหว่านหนึ่งขาดสะบั้น!

ทว่าแถววัลย์เหล่านั้นมีไซ่ของสามัญ ฉูหว่านหนึ่งรู้สึกได้อย่างชัดเจน
ว่าพวกมันกำลังดูดกลืนพลังวิญญาณผ่านเลือดเนื้อของเขา ไม่มีหนทางอื่น
เขาก็ตัดฟันแน่น ยกมือขึ้นคว้าแถววัลย์ที่ขาดสะบั้นเหล่านั้น แข็งใจกระซอก
ออกมาอย่างแรงทันที!

โลहितฟุ้งกระจัด!

ฉูหว่านหนึ่งโยนแถววัลย์ขาดเหล่านั้น หอบหายใจ สักดซีพจร
วิญญาณและจุดลมปราณของตนเพื่อห้ามเลือดชั่วคราว จากนั้นดวงตา
ดำลึบวาวโรจน์ก็จ้องโมหราน เอ่ยเสียงแหบพร่า “ให้ข้า”

“อาจารย์...”

“เอาตัวของเจ้าแลกกับข้า! ข้าจะแลกกับเจ้า!” ฉูหว่านหนึ่งเอ่ย
น้ำเสียงเฉียบขาด

ยามนี้โมหรานจึงเข้าใจแล้วว่า “นาฬิกาโลहित” หมายความว่าอะไร
วิธีการโหดเหี้ยมที่โกวเดินช่างกงใช้เมื่อร้อยหมื่นปีก่อนช่างคล้ายคลึงกับวิธี

ที่เขาทรमानอาจารย์เมื่อชาติก่อนเสียนี้กระไร

ไม่ว่าเทพ ปีศาจ มนุษย์ หรือภูตผี หากจิตใจเสื่อมทราม ล้าเนิก
และความคิดหดหาย ก็ล้วนใกล้เคียงกับการกระทำเช่นนั้น

นาฬิกาโลหิต

ก็คือใช้หยดเลือดมนุษย์แทนเม็ดทราย ใส่เลือดลงไปแทนน้ำ
ปล่อยให้ไหลหยุดเพื่อจับเวลา

เลือดมนุษย์ไหลหมด เวลาสิ้นสุด

ชาติที่แล้วตอนที่ข้าตั้งตนเป็นท่าเขียนจวิน ข้าก็ใช้ฉู่หว่านหนึ่งเป็น
นาฬิกาหน้า หมายถึงฉู่หว่านหนึ่งมองข้าเหยียบย่ำเหนือบรรดาสังกะเขียน
หมายถึงโลโหดของฉู่หว่านหนึ่งไหลรินที่ละหยด ๆ จนเหือดแห้งต่อหน้าข้า
มิใช่หรือ

ทว่าในชาตินี้ ต่อหน้านาฬิกาโลหิตที่โกวเงินใช้

ฉู่หว่านหนึ่งกลับยินยอมเป็นฝ่ายเอาตัวที่ปลอดภัยของตนมา
แลกเปลี่ยน เขายินยอมเดินขึ้นโครงทองแดงแทนข้า เขา...

หัวใจของโม่หรรณว่าวุ่นไปหมด

เขาถึงขั้นมีอาจไตร่ตรอง

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น...

เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น!

นาฬิกาหน้าทองแดงโจมตีพลาด มีอาจมัดตัวคนได้ จึงเหวี่ยงเก้าวัลย์
อีกครั้ง หมายถึงโจมตีระลอกที่สอง

ฉู่หว่านหนึ่งมองเขา ประกายในดวงตาจวบไหวเล็กน้อย

เขาเจ็บปวดจนหน้าขาวซีด หอบหายใจเล็กน้อย “โม่หรรณ เจ้า...
เจ้าเพื่อฟัง รีบให้ข้า”

“...”

“เร็ว...” สีหน้าของฉู่หว่านหนึ่งขาวจนเหมือนหิมะแรกได้จันทร
“...หรือว่าเจ้าอยากให้ข้าสกัดการโจมตีครั้งที่สองแทนเจ้า”

“อาจารย์...”

เก้าวัลย์โจมตีมาอีกครั้ง

โม่หฺรานยื่นตัวให้ในชั่วขณะนั้น ฉูหฺวานหนึ่งยื่นมือไปรับมาโดยไม่เสียเวลาคิด

ไหนดเลยจะคาดว่าขณะที่ฝ่ามือของทั้งสองกำลังจะสัมผัสกัน นัยน์ตาของโม่หฺรานพลันทอประกายวูบ เขาชักมือกลับแทบจะในทันที พลิกมือบังฉูหฺวานหนึ่งที่ไม่หันตั้งตัวไว้ข้างหลัง ขณะเดียวกัน เกอวัลย์ก็จู่โจมระลอกที่สอง โม่หฺรานเอาตัวเข้ารับ ร่างของเด็กหนุ่มถูกเกอวัลย์กระหวัดรัดอย่างแน่นหนาทันที จากนั้นก็กระซอกไปเบื้องหน้านาฬิกาโลกีต

“โม่หฺราน!”

เกอวัลย์หลายสิบเส้นรัดตัวเขาติดกับตะแลงแกงรูปกางเขน โม่หฺรานหันหน้ามา มองไปยังฉูหฺวานหนึ่ง ริมฝีปากขยับ นัยน์ตาของฉูหฺวานหนึ่งพลันเบิกกว้าง เสียงของโม่หฺรานมิได้ดังเกินไป แต่เขาได้ยินชัดเจน...อย่างไม่มีทางผิดพลาด

“อาจารย์ ความจริงเข้าไม่ได้...เร็วเกินแก้ไข...”

ฉะนั้น ท่านอย่าละทิ้งข้า...ได้หรือไม่

ทว่าคำพูดก่อนหลังไม่อาจเอ่ยออกมาได้อีก ซาติก่อนเขาอยากพูดแต่ไม่ได้พูด ซาตินี้ก็สายไปแล้วเช่นกัน

ฉูหฺวานหนึ่งจะละทิ้งเขาหรือไม่ เขามองว่ามันไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว เพียงแค่ไม่ยากติดค้างคนผู้นี้เท่านั้น

เขาโง่งมหนัก ไม่กระจ่างในความรู้สึกของคนที่มิต่อฉูหฺวานหนึ่ง ทั้งไม่ยากกลับสนใจกว่าเดิมกับเรื่องนี้แล้ว

ซาตินี้ โม่หฺรานคิดในใจ ผู้ที่ข้าสนใจและใส่ใจ จะมีเพียงชื่อเมียเท่านั้น

ที่ไม่อยากแลกตัวกับฉูหฺวานหนึ่ง เพียงแค่ไม่ยากรับบุญคุณจากคนผู้นี้โดยไร้สาเหตุ เพียงแค่ไม่ยาก...

ไม่อยากเห็นโลหิตของฉูหฺวานหนึ่งไหลรินจนแห้งเหือดอีกครั้ง

ข้า...ไม่เว่ยอวีมีไซคนไร้หัวจิตหัวใจ เรื่องที่จิตใจที่สุดในชีวิต ก็คือมีคนยอมมิต่อข้า

แค่ดีสักเล็กน้อย ข้าก็ยึดหน้าบานแล้ว

หากดีมากๆ เช่นนั้น ต่อให้ต้องตาย ข้าก็เต็มใจ

ในแถววัลย์หนาแน่น พลันปรากฏกระบี่คมปลาบเปล่งประกาย

กระบี่นั้นแค่เห็นก็รู้ว่า เป็นเทพศาสตรา แม้ลักษณะจะโบราณเทอะทะ
ทว่าปรานอันกร้าวแกร่งน่าเกรงขามแรงกล้าปะทะใบหน้า ห่วงกลมสองห่วง
ซ้ายขวา หัวด้ามกระบี่เป็นรอยจักเหมือนหนามแหลม โกร่งกระบี่แคบเล็ก
ฝังลายนูนรูปสัตว์หัววัวตัวมังกร ลวดลายซับซ้อน ประกายสีฟ้าไหลเวียน
ทั่วตัวกระบี่ คมกริบเป่าขนผ่าเส้นผม งอเหล็กสะบัดทอง

โม่หฺรานเห็นเพียงคำว่า 'โกวเจิน' บนตัวกระบี่ แม้แต่ 'ซ่างกง' ก็ไม่ทัน
ได้เห็นครบ กระบี่ที่เป็นของเทพแห่งสรรพาวุธนี้แทงเข้าที่หน้าอกเขาโดยตรง
โลหิตหลังรินทันที ไหลรวมลงสู่หน้าพิก้าน้ำ

ขณะเดียวกัน คลั่งเทพศาสตราพลันมีมาน้ำตกลงมา แยกโม่หฺราน
กับฉู่หว่านหนีออกจากกัน ทุกคนต่างถูกกระแสน้ำเชี่ยวกรากกะทันหันนี้
สกัดไว้

ชื่อเมย์ตะโกน "อาหฺราน! อาหฺราน...!"

มาน้ำเชี่ยวกรากถาโถม บดบังสายตาของพวกเขา ทำให้มอง
ไม่เห็นสถานการณ์ของโม่หฺรานทางด้านหลัง ฉู่หว่านหนึ่งพยายามฝ่าเข้าไป
หลายครั้ง แต่ก็ถูกกระแสน้ำบ้าคลั่งสะท้อนออกมาครั้งแล้วครั้งเล่า สุดท้าย
ทิ้งร่างเขาก็เปียกชุ่มซึก ใบหน้าร้อนรอนดำทะมึน ริมฝีปากเผือดสี

ฉู่หว่านหนึ่งเสียงแหบพร่า

"โม่หฺราน...!"

เสียงนี้มีได้ดังนก แต่สิ้นเครืออย่างรุนแรงจนแม้แต่ตนเองก็ไม่รู้ตัว
ชื่อเมย์ตกใจ หันไปมองเขา กลับเห็นอาจารย์ที่นิ่งเฉยสุขุมเยือกเย็นมา
ตลอดเปี่ยมพลังจนหมดสภาพ ขนตายาวหนาสั้นระริก สีหน้าฉายแววอาดูร
ลึกลับที่ไม่อาจสะกดไว้เสียหนึ่ง

เห็นเขาเรียกเทียนเวินออกมา คิ้วตาห่ยมเกรียมดุดัน ดุจสาย
เกาทัณฑ์ที่นำจันตึงสุด ชื่อเมย์กระวนกระวายใจ รั้งตัวเข้าไป พลังร้อง
ตะโกน "อาจารย์ อย่าไป! เข้าไปไม่ได้!"

ฉู่หว่านหนึ่งสะบัดมือไม่สนใจ นัยน์ตาคมกริบดูจวบมีต กางชาย
 อาคมอย่างเสียบงัน ดึงดันบุกฝ่าเข้าไป ทว่ามาน้ำนั้นแฝงพลังวิญญูณ
 พาดินของสระจินฉิง ไม่เพียงไม่อาจแทรกผ่านเข้าไปได้ แต่ยังแหลม
 ดุจหมื่นธนู พุ่งแทงกล้ามเนื้อและกระดูก

เขาได้รับบาดเจ็บสาหัสอยู่ก่อนแล้ว เมื่อถูกจู่โจมอย่างรุนแรงเช่นนี้อีก
 จึงไม่อาจทรงกาย แม้จะเอามือกุมหน้าอกไว้ ก็ยังทนไม่ไหว เขาทรุดฮวบ
 ลงข้างหนึ่ง สีหน้าซีดเผือด บาดแผลบนแผ่นหลังฉีกขาด โลหิตแดงฉาน
 ไหลซึมออกมา

ไม่รู้ว่านหน้าของซือเม่ยคือหยดน้ำที่กระเซ็นใส่หรือว่าหยดน้ำตา
 เขาร้องอย่างเศร้าสลด “อาจารย์! ท่าน...ท่านจะทรمانเช่นนี้ทำไม...”

“ทรมานอะไร ต่อให้คนหลังมาน้ำนั้นคือเจ้า หรือเซรียเหมิง”
 ฉู่หว่านหนึ่งน้ำเสียงกร้าว “ข้าก็ต้อง...”

เขาเจ็บปวดรุนแรงจนตัวขมวดแน่น ไม่อาจเอ่ยต่อได้อีก
 เวลานี้เอง ประกายกระบี่ปล้นกรีตผ่านออกมา ฝ่ามาน้ำแข็งแกร่งนี้
 ออกเป็นสองส่วนราวกับตัดเต้าหู้

ปราณกระบี่ดูดันรุนแรงผิปกติ เล็งลงมายังตำแหน่งที่ซือเม่ย
 ยืนอยู่อย่างแม่นยำ กำลังจะฟันลงบนร่างเขา ฉู่หว่านหนึ่งเห็นเช่นนั้น
 พลังสะบัดแขนเสื้อ ใช้พลังวิญญูณทั้งหมดกางชายอาคมคุ้มกันซือเม่ยไว้
 ส่วนตนสูญเสียพลังกำลังไปมากจนกระอักเลือดออกมา

เสียงกังวานของบุรุษดังขึ้นซ้ำ ๆ สะท้อนก้องอยู่ในเคล้งเทพศีลตรา
 “ข้าคือเทพศีลตราโกวเงินช่างก่ง เจ้าพวกสามานย์บังอาจบุกกรุก
 ดินแดนต้องห้ามของเทพศีลตรา ชั่วช้านัก!”

ตัวเจ้ารู้ว่าท่านต้องมา

เซวียเหมิงตะโกนอย่างเกรี้ยวกราด “เทพทูตสุนัข! ตาสุนัขของเจ้า บอดรี เราบุกรุกอะไร เราถูกจับตัวมาต่างหาก ดูซะให้เต็มตา!”

ซือเม่ย “เปล่าประโยชน์ นี่เป็นเสียงที่เขาทิ้งไว้ ร่างจริงของเขามีได้อู่ที่นี่ ดูเหมือนโกวเจินปลอมจะปั่นป่วนการแยกแยะของใจซินหลิว ทำให้เขาคิดว่าเราเป็นผู้บุกรุกที่มีเจตนาร้าย”

เสียงนั้นยังคงเอื่อยต่อ

“อันว่าผู้ที่ควรอยู่อาวูชเทพในโลกนี้ ต้องเข้าใจว่าสิ่งใดคือจิตเป็นกุศล สิ่งใดคือมานะพากเพียร ไม่หลงมัวเมาในมายา ไม่สูญเสียสัมปชัญญะ เมื่อพวกเจ้ามาแล้ว จงรับการทดสอบจากข้า หากผ่านการทดสอบ ไร้รอยขีดข่วน เทพคัสตราย่อมตกแก่พวกเจ้า แต่หากพวกเจ้าฝักใฝ่แต่ตัวตน จิตใจไม่ตั้งมั่น ย่อมไม่คู่ควรเป็นนายแห่งเทพคัสตรา!”

ฉูหว่านหนึ่งเอ่ยเสียงดุดันทั้งที่โลหิตเกราะกรังเต็มปาก “จิตเป็นกุศลอะไร...เอาคนไปทำนาพิกาลโลหิต คือจิตเป็นกุศลที่ท่านว่าหรือ”

แม้จะรู้ว่าโกวเจินช่างงไม่ได้ยิน แต่เขาก็ยังคงเดือดดาล ต่อให้แต่ละคำที่เอ่ยออกมาทำให้ต้องหอบหายใจอย่างหนักหน่วง กระทั่งจนถึงขนาดแผลจนเจ็บปวดรวดร้าวยิ่งกว่าเดิม ก็ไม่อาจควบคุมวาจาเชือดเฉือนของตนได้

เสียงนั้นยังคงดังก้องในคลังเทพคัสตรา “เพื่อทดสอบธาตุแท้

พวกเขาจะตกอยู่ในแดนนิมิตมายาของใจชินหิ้ว หากพวกเขามีอาจตื่นขึ้นจากแดนมายาได้ทันกาล สหายของพวกเขาจะต้องหลั่งโลหิตจนหมดกายผังร่าง ณ ที่แห่งนี้”

ทั้งสามหน้าซีดเผือด

ชื่อเมย์พิมพ์ “อะไรนะ...”

ความหมายก็คือ พวกเขาทั้งสามจะตกอยู่ในแดนมายา

หากมีอาจได้สติทันเวลา พวกเขาจะหลงอยู่ในความฝันตลอดกาล ส่วนไม่หรรณก็จะหลั่งโลหิตจนหมดร่างและตายไปในโลกแห่งความจริงอย่างนั้นหรือ

เซวียเหมิงตะโกนหลังจากอึ้งไปครู่หนึ่ง “เทพเซียนอะไรกัน! หากฝึกเป็นเซียนแล้วต้องกลายเป็นเซียนแจ้ ชีวิตนี้ ข้าไม่ขอจับกระบี่อีก!”

คู่ว่านหนึ่งเอ่ยอย่างเกรี้ยวโกรธ “ไร้สาระสิ้นดี!”

“อาจารย์!” ชื่อเมย์รีบเกลี้ยกล่อม “ท่านอย่าบันดาลโทสะ ระวังบาดแผล”

เจ้าสารเลวโกวเงินช่างกงกลับเริ่มขับกลอนขึ้นมาอย่างเนิบช้าในยามนี้ “เท้านับพันราบ ไหลลลากลทั่วทิศา ชีวิตมีชะตา ไผ่มัวพำพรพรรณา ตีมสุรพลอบขวัญ ยกจอกสะบัน ตัดล่านำทรหน หัวใจมิใช่หินฤไม่ไร้ผัสสะ อมพะนำมิกล้ำจ่านรจา”

เซวียเหมิงโกรธจนแทบหน้ามืด “พละมฉอด ๆ อะไรของเจ้า!”

ชื่อเมย์ “ทรหนวิถีของเป่าจ้าว ความหมายคือคนเราล้วนมีชะตากรรม จะมัวรำพันคร่ำครวญอยู่ไย ใช้สุรพลอบใจตน เสียงเพลงขาดช่วงเพราะเมามาย ใจคนมิใช่ก้อนหินไร้ความรู้สึก จะบอกก็ยิ่ง จะกล่าวก็หยุด”

โกวเงินช่างกงถอนหายใจยาว “โลกหล้าไพศาล มีสักกี่คนละที่ นิมิตแสนหวานชั่วชีวิต เพียงเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ โลกหล้าเช่นฉ่าไม่หยุดยั้ง รบทัพภักศึกไม่จบสิ้น หากเทพคัสตราตกในมือทรชน ความผิดล้วนตกที่ข้า บาบมหันต์ที่สรรค์สร้างอาวูช จะปลดเปลื้องตนเองเช่นไร...”

คลังเทพคัสตราพลันมีดลง ชิ้นส่วนสำหรับหลอมอาวูชที่ลอยอยู่ในอากาศล้วนหยุดนิ่ง หลังคาโค้งค่อย ๆ ส่องสว่างด้วยชั้นแสงจาง ๆ คล้าย

ดวงตาราค่อย ๆ ค่อยลงมาส่องสกวานบนผืนดิน

เสียงกระซิบดังขึ้นในอากาศ “นิทราเถิด...”

แสงกระจ่างอ่อนโยนนี้คล้ายส่งผลลวงใจ ฐานการฝึกบำเพ็ญของ ซือเม่ยและเซวียเหมิงยังไม่ลึกล้ำ ไม่นานก็ตกสู่สภาวะสลบไสล

“หลับไปแล้ว...”

ฉูหว่านหนิงกัดฟันแน่น ผืนด้านทาน ทว่าพลังของเทพผู้สร้าง ท่วมทันเพียงใด สุดท้ายเขาก็มีรอดพ้นจากความมวงวงงุนซึ่มเซาที่จู่โจมเข้ามา อย่างหนักหน่วง ล่วงเข้าสู่ห้วงฝัน

คลังเทพคัสตรา

โม่หรานเป็นนาฬิกาโลหิต เป็นเพียงผู้เดียวที่รู้สึกตัว เขาระอ๊ก ฟองเลือดออกมา มองผ่านม่านน้ำที่อ่อนแรงลง เห็นคนทั้งสามตกอยู่ใน นิทรามาได้ราง ๆ

ฉูหว่านหนิง ซือเม่ย เซวียเหมิง ล้วนหลับสนิท

โม่หรานได้ยินคำพูดของโกวเจิน รู้ว่าหากมีใครคนหนึ่งในนั้นตื่น ขึ้นมาทันเวลา อาคมก็จะสลาย และตนก็จะปลอดภัย

ทว่าเวลาผ่านไปทีละน้อย ท่ามกลางความรู้สึกวิงเวียนที่รุนแรง ขึ้นเรื่อย ๆ พร้อมกับร่างกายที่ค่อย ๆ เย็นลง ก็ยังไม่มีผู้ใดตื่นขึ้นมาจากความฝัน

ดังคำที่ว่ากรรมตามสนอง ชาติก่อนเคยทำเช่นนี้ต่อฉูหว่านหนิง ชาตินี้ตนจึงได้รับรัฐรชาติของการที่โลหิตไหลหยุดจนหมดตัว

น่าขันจริง

ในพวกเขาสามคน ใครจะละทิ้งมันดีที่สุดในสิ่งที่ปรารถนาที่สุดในชีวิต แล้วมาช่วยข้าได้เล่า

เซวียเหมิงคือผู้ที่เป็นไปไม่ได้ที่สุด

ฉูหว่านหนิง...ช่างเถอะ ไม่คิดถึงเขาแล้ว

หากจะมี คนผู้นั้นก็ควรเป็นซือเม่ยกระมัง

เขาคุ่นคิดอย่างละเอียดอ่อน แต่เพราะเสียเลือดไปมากจึงเริ่มคงสติ

ไว้ไม่อยู่แล้ว

โมหรานก้มหน้ามองลงไปใต้เท้า โลหิตสดไหลลงไปตามรูหยด
เบื้องล่าง ถูน้ำในนาฬิกาทองแดงเจือจาง กระจายเป็นริ้วสีแดงอ่อน

จู่ๆ เขาก็นึกอยากรู้ หากข้าตกอยู่ในแดนมายาของโกเวจิน สิ่ง
ได้เห็นจะเป็นภาพอะไรนะ

ข้าจะฝันถึงเกี่ยวน้ำมันพริกเปลือกกวาวบางใส รอยยิ้มอ่อนโยนของ
ชื่อเมย์ คำชมเชยของฉู่หว่านหนึ่ง ยังมีลมพัดดอกไฟถึงทั่วทั้งเขา ยามที่
เพลิงมาถึงยอดเขาชื่อเชิงใหม่ๆ หรือไม่...

“โมหราน...”

พลันได้ยินเสียงคนกำลังเรียกตน

โมหรานยังคงก้มหน้า รู้สึกว่าตนคงใกล้จะสูญสิ้นสติรับรู้แล้ว
จึงทำให้เกิดอาการหลอน

“โมหราน”

“โมหราน”

มีใ้อาการหลอน!

เขาพลันเงยหน้าขึ้นมา

ภาพที่เห็นทำให้ลู่ม่านตาของเขาหดเล็กลง...

เสียงของเขาแทบแผ่วโผย “ชื่อเมย์!”

เป็นชื่อเมย์!

คนที่ตื่นขึ้นมา คนที่ละทิ้งความสุขยามอันแสนสุข คนที่ไม่ลืมข้า
ท่ามกลางความสุขสมปรารถนาทั้งหลายเหล่านี้

เป็นชื่อเมย์...

โมหรานมองเด็กหนุ่มร่างบางที่เดินผ่านม่านน้ำตกมาหาเขา จู่ๆ ลำคอ
ก็รู้สึกเต็มตื่น

“ชื่อเมย์... ท่าน...”

สุดท้ายไม่รู้ว่าควรพูดอะไรดี โมหรานหลับตาลง เสียงแหบพร่า

“ขอบคุณท่าน... ในยามฝันดีก็ยัง... ยังจำข้าได้...”

ชื่อเมย์เดินลุยน้ำมา เสื้อผ้าเปียกโชก ยิ่งขับเน้นคิ้วตาคมคาย

รูปโฉมอ่อนโยนเหมือนตอนที่โมหรานได้เจอเขาครั้งแรก อ่อนโยนเหมือนที่เคยพบในความฝันหลายครั้งเมื่อชาติก่อน อ่อนโยนเหมือนในความทรงจำ ขณะเขาหนาวเหน็บไปทั่วร่าง

ชื่อเมย์ “อย่าโง่ พูตขอบคุณอะไรกัน”

เขาเดินเข้ามาใกล้ โมหรานจึงพบว่าขาทั้งสองของชื่อเมย์มีแต่เลือด

ไม่รู้ว่าพื้นดินร้อนระอุขึ้นตั้งแต่เมื่อใด ดูเหมือนโกวเจินช่างกงจะตั้งใจทดสอบคนว่าจะทำเพื่อพวกพ้องได้ถึงขั้นใด ดังนั้นหลังจากการล่อลวงด้วยฝันดี ก็ตามมาด้วยการทรمانอันทารุณ

ร่องเท้าหุ้มแข้งของชื่อเมย์ถูกเผาจนทะลุ หากเขาไม่เดินต่อ พื้นดินก็จะคงสภาพเช่นเดิม แต่หากเขายังตั้งต้นที่จะไปข้างหน้า ทุกฝีก้าวจะปรากฏเพลิงสวรรค์ ความร้อนนั้นไม่สูง ไม่อาจเผาผลาญไม่สามารถเดินได้ แต่กลับทำให้เจ็บปวดสุดท้านทน

ทว่าคนอ่อนโยนผู้นี้ ทั้งที่ตนเองเจ็บปวดถึงเพียงนั้นแล้ว สายตากลับแน่วแน่ยิ่งกว่าเดิม เดินเข้ามาหาเขาที่ละก้าว...ทีละก้าว

“โมหราน เจ้าอดทนไว้”

เขากล่าว

“ข้าจะช่วยเจ้าลงมาเดี๋ยวนี้”

เมื่อสบสายตากับเขา โมหรานก็รู้ว่าตนไม่จำเป็นต้องเอ่ยคำพูดว่า “อย่าเข้ามา”

สายตาของคนผู้นี้เด็ดเดี่ยวเหลือเกิน ทั้งแน่วแน่มั่นคง

สิ้นหน้าเช่นนี้ เขาไม่เคยเห็นบนใบหน้าชื่อเมย์มาก่อน

หากโมหรานตั้งสติได้มากกว่านี้สักนิด เขาจะต้องรู้สึกถึงความผิดปกติแน่นอน

ชื่อเมย์เรียกเขาว่า “อาหาราน” เสมอ เคยเรียกเขาว่า “โมหราน” เสียที่ได้

เขาเพียงคิดว่าชื่อเมย์ดีต่อเขา กลับไม่ได้ตระหนักแม้แต่ร้อยละยี่สิบว่า ยามนี้คนที่ยืนอยู่เบื้องหน้าตน ความจริงหาใช่ชื่อเมย์ไม่ แต่เป็น...

เป็นฉู่หวานหญิง

อาคมสุดท้ายของต้นหลิวบรรพกาล ชื่อว่าปลิดหัวใจ
ที่เรียกว่าปลิดหัวใจ ก็คือการแลกเปลี่ยนจิตวิญญาณระหว่างคน
สองคน

ขณะที่ฉูหว่านหนิงสลัดหลุดจากแดนมายาและตื่นขึ้นมา กลับพบว่า
ตนแลกเปลี่ยนหัวใจกับซือเมย์แล้ว ภายใต้อาคมหลิวปลิดหัวใจ สตรีรับรู้
ของเขาถูกเคลื่อนย้ายมายังร่างของซือเมย์ ดูเหมือนซือเมย์เองก็เช่นเดียว
กัน เพียงแต่ซือเมย์มิได้ตื่นขึ้นมา ดังนั้นตั้งแต่ต้นจนจบ ล้วนไม่รู้ว่าคุณ
ถูกแลกเปลี่ยนร่างกายแล้ว

ฉูหว่านหนิงไม่มีเวลาอธิบาย แต่ไม่หระนที่ไม่รู้ความจริง คิดว่าคุณ
ที่อยู่เบื้องหน้าคือซือเมย์จริง ๆ

เขารู้สึกว่าซือเมย์จะต้องทนต่อความเจ็บปวดลุยฟ้าเข้ามาแน่นอน
เหมือนกับตอนที่ตนเผชิญกับความตายก็ไม่เคยลืมความดีของเขา มนุษย์
ก็ล้วนมีหัวใจที่อ่อนรุ่มแรงเช่นนี้

ฉูหว่านหนิงมาถึงหน้านาฬิกาโลกหิตในที่สุด เริ่มปั่นไปตามเกววัลย์
สูงตระหง่านเพื่อช่วยไม่หระนที่อยู่ด้านบน เกววัลย์พลันผุดหนามแหลม
ที่ลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงออกมามากมาย

ฉูหว่านหนิงไม่คาดคิด เมื่อถูกลวกที่มแทงทันที ขณะที่พยายาม
ออกแรงยี้ดไว้ แต่ร่างกายของซือเมย์มิได้ฝีกบำเพ็ญจนแข็งแกร่ง เขาจึง
ลื่นตกลงมา เนื้อหนังที่มือถูกหนามแหลมครูดจนถลอกปอกเปิก

“...!”

ฉูหว่านหนิงนึ่วหน้าด้วยความเจ็บปวด พลังลอบสภงเงียบ ๆ

ชื่อหมิงจิ้ง เจ้าคนสังฆารุพั้ง!

ไม่หระน “ซือเมย์!”

ฉูหว่านหนิงเข้าทรุดอยู่กับพื้น เนื้อหนังที่สัมผัสพื้นดินถูกความร้อนสูงเผาเผาทันที แต่คิ้วของเขากลับขมวดแน่น กัดริมฝีปากไว้ตาม
ความเคยชิน ไม่ยอมร้องออกมา

สีหน้าเช่นนี้ เมื่ออยู่บนใบหน้าของเขาเองดูดูร้ายดันทูรัง แต่พอ
เปลี่ยนเป็นใบหน้างามอ่อนโยนของซือเมย์ กลับดูน่าสงสารไม่น้อย

คนรำนำมาเปรียบเทียบกันไม่ได้จริงๆ

“ชื่อแม่...”

โม่หฺรานเรียก น้ำตาไหลรินลงมา

หัวใจราวกับถูกมีดกรีดเฉือน ในสายตาที่พร่าเลือนรินน้ำตา เขาเห็นร่างผอมบางของคนผู้นั้น คนที่อ่อนแอเช่นนั้น มีอียิตเถาวัลย์ ค่อยๆ ใต้ขึ้นมาทีละนิด

หนามแหลมละเอียดทิ่มตำมือเขา เพลิงร้อนเผาผลาญเลือดเนื้อ สีแดงอบาย้อมเป็นทาง ทุกที่ที่ปีนผ่าน ล้วนเปราะเป็อนด้วยควาบเลือด

โม่หฺรานหลับตา สะกดโลหิตที่แผงอยู่ในน้ำเสียง เสียงสั้นเครือส่ออันทีละคำ

“ชื่อ...แม่...”

คนผู้นั้นอยู่ใกล้มาก โม่หฺรานมองเห็นความเจ็บปวดที่ดูบผ่านในดวงตาเขา ดูเหมือนเขาจะเจ็บปวดอย่างยิ่งจริงๆ กระทั่งน้ำเสียงของโม่หฺรานก็เป็นการทรมานสำหรับเขา

ด้วยเหตุนี้ แม้คนเบื้องหน้าจะมีสีหน้าแข็งขัน แต่แววดานั้นแทบจะเรียกได้ว่าวิงวอน

“อย่าเรียกซ้ำอีก”

“...”

“โม่หฺราน เจ้ารออีกหน่อย ข้าจะช่วยเจ้า...ลงมา...เดี๋ยว...นี่...”

เกือบจะในทันทีที่พูดออกไป แววดรหัดในดวงตาเขาก็ถูควาบราวกับคมมีดที่ปลดปล่อยออกจากฝัก เมื่ออยู่บนใบหน้าที่ย่อนโยนจนเป็นนิสัยนี้ กลับกลายเป็นความงามน่ามองอย่างไม่อาจบรรยาย

ชุดคลุมของฉู่หฺวานหนึ่งพัดกระพือ ถีบตัวกระโดดขึ้นไปบนนาฬิกาโลหิตทองแดง

ใบหน้าของเขาราวกับกระดาษ ร่างกายโง่งนเฉียนลัม มีเพียงลมหายใจที่ทำให้แตกต่างจากคนที่ตายแล้ว

ชั่วขณะนั้น โม่หฺรานรู้สึกว่ามีผู้ตนหลังเลือดให้แห้งตาย ยังดีกว่า

ให้เขาต้องทนรับความทุกข์ทรมานเช่นนี้

น้ำเสียงเขาแตกพร่าอยู่ในลำคอ “ขอโทษ”

ฉู่หว่านหนึ่งรู้ว่าคำว่าขอโทษนี้มีค่าใช้จ่ายให้ตน เขาคิดจะอธิบาย แต่หนีไปเห็นกระบี่สีฟ้าเหลือบประกายของโกวเจินช่างงเล่มนั้นปักคาอกของโม่หฺรานพอดี ต้นกำเนิดพลังวิญญาณของเกอวัลย์อาจอยู่ที่กระบี่เล่มนี้ เขากังวลว่าหากโม่หฺรานตกตะลึง จะได้รับบาดเจ็บสาหัส ด้วยเหตุนี้จึงยังคงเป็น “ชื่อเมีย” ของเขาอยู่

“โม่หฺราน เจ้าเชื่อข้าหรือไม่”

“ข้าเชื่อท่าน” ไม่ลังเลแม้สักนิด

ขนตาวาวของฉู่หว่านหนึ่งขยับ เหลือบตามองเขา ก่อนจะคว้าด้ามกระบี่ไว้ กระบี่นี้ปักอยู่ใกล้ชีพจรหัวใจพอดี หากพลาดเพียงนิดเดียว โม่หฺรานก็จะเสียชีวิตได้

“...” มือของฉู่หว่านหนึ่งสั่นเล็กน้อย จับไว้เช่นนั้น แต่มิได้ขยับ

โม่หฺรานที่ขอบตายังแดงก่ำ จู่ๆ กลับยิ้มออกมา “ชื่อเมีย”

“...หืม”

“...ข้าจะตายแล้วใช่หรือไม่”

“...ไม่มีทาง”

“หากข้ากำลังจะตาย ให้...ให้ข้ากอดท่านสักหน่อยได้หรือไม่”

เขาเอ่ยเช่นนี้อย่างระมัดระวังยิ่ง ดวงตาเป็นประกายชุ่มชื้น ฉู่หว่านหนึ่งปล้นหัวใจอ่อนยวบ

แต่ครั้นนึกได้ว่าผู้ที่โม่หฺรานมองเห็นในดวงตาคืออีกคนหนึ่ง ความอ่อนโยนนั้นปล้นจับผลึกเป็นน้ำแข็งทันที

ชั่วขณะนั้น เขารู้สึกเหมือนตนเป็นตัวตลกที่ไม่มีความสำคัญบนเวที เรือนอยู่หลังฉากปล่อยให้หัวของตัวพระต๋วนาง ไม่เคยมีใครสังเกตเห็นเขา ในละครอันน่าประทับใจนี้ เขาเป็นส่วนเกิน

บางทีบทบาทหลักเพียงอย่างเดียว คือวาดลวดลายหน้าให้อัปสักขณ์ น่าเกลียด ฉีกยิ้มแฉะที่แต้มด้วยหมึก ชับเน่นอารมณ์รักโรโกลิโอรทหลงชมชอบซิงซังของผู้อื่น

ช่างน่าขันนัก

โมหรานไม่รู้เรื่องนี้ เขาเห็นแววตาของคู่อ้วนหนึ่งวูบไหว ยังคิดว่า
ชื่อเมย์ไม่ยินยอม จึงรีบเอ่ยว่า “แค่กอดสักครู่ สักครู่ก็พอ”

เสียงถอนหายใจแผ่วเบาจนมีอาจสังเกตเห็น

“ความจริงซ้ำ...”

“อะไรหรือ”

“...ช่างเถอะ” คู่อ้วนหนึ่งกล่าว “ไม่มีอะไร”

เขาเขยิบเข้าไป แต่มีได้ใกล้มากนัก ด้วยเกรงจะถูกกระบี่เล่มนั้นเข้า
จากนั้นก็ยื่นมือไปรวบไหล่ของโมหรานเบาๆ

ได้ยินโมหรานเอ่ยข้างหูเขา “ชื่อเมย์ ขอคุณที่ท่านตื่นขึ้นมา
ขอคุณที่ท่านไม่ลืมซ้ำในความฝัน”

คู่อ้วนหนึ่งหลบตาลง แพนตาขยับเบาๆ ดูจปึกผีเสื้อ จากนั้น
จึงยิ้มจางๆ “ไม่ต้องขอบคุณ”

เงียบไปครู่หนึ่ง เขาก็เอ่ยขึ้นมา “โมหราน”

“หืม?”

คู่อ้วนหนึ่งคล้ายกับยังอยู่ในห้วงฝัน โอบกอดเขาเอาไว้ พลัง
ลึกลับระเซา ถอนหายใจแผ่วเบา “เจ้ารู้หรือไม่ หากฝันดีเกินไป มักมีใช่
ความจริง”

เอ่ยจบก็ผล่อจากการโอบกอดทันที ราวกับแมลงปอแตะผิวหน้า

โมหรานเหลือบตาขึ้นมอง เขาไม่เข้าใจสิ่งที่ชื่อเมย์พูดนัก รู้เพียงว่า
การโอบกอดเล็กๆ ครั้งนี้ คือลูกกวาดที่ชื่อเมย์เอื้ออารีเจือจางให้เขา

รสชาติเปรี้ยวๆ หวานๆ ครั้นสัมผัสที่โคนลิ้น ก็เกิดรสฝาดเผื่อน
ขึ้นมาเลี้ยวหนึ่ง

ชั่วขณะก็กระบี๊ถูกถอนออกไป โลหิตปานบุปผาสาดสะบัดประหนึ่ง
ดอกไม้ให้ถึงที่ปลิดปลิวไปกับสายลมกระโชก

โมหรานรู้สึกเจ็บแปลบที่หน้าอก ชั่วขณะนั้นคิดว่าตนกำลังจะตายแล้ว
ความไม่ยินยอมรุ่มร่าปะปนในใจ พลันโพล่งออกมา “ชื่อเมย์ ความจริง
ซ้ำชอบท่านมากมาตลอด ท่านเล่า...”

เสียงกรรปี่ตกพื้น เถววัลย์สลายไปทันที ม่านน้ำตกที่กระหน่ำลงมา
จากยอดหลังคาโค้งหยุดนิ่ง คลั่งเทพคัสตราคืนสู่ความเงียบสงบจับพลัน
ข้าชอบท่านมากมาตลอด

ท่านแล้ว...

ร่างกายถึงขีดจำกัดแล้ว โมหรานรู้ลึกว่าเบื้องหน้าพลันดับวูบ
ชั่วขณะที่ล้มลง มือที่ซุ่มโชนด้วยโลหิตคู่อึ่งรับเขาไว้ ร่างล้มลงไป
อยู่ในอ้อมกอดของซือเม่ย ไม่รู้ว่าเป็นภาพหลอนหรือไม่ โมหรานเห็น
นิ้วเรียวยาวของซือเม่ยขมวดน้อยๆ ค่อยๆ หลับตาลงช้าๆ ที่ขอบตาคลาย
มีประกายน้ำหยดลงมา

เขาคลายได้ยื่นซือเม่ยเอ่ยเบาๆว่า “ข้าก็เช่นกัน”

โมหราน “!”

น่าจะหลอนไปจริงๆ กระจ่าง ไม่เช่นนั้น เหตุใดทั้งที่สีหน้าซือเม่ย
ลำบากใจซัดๆ กลับยังตอบรับข้า

“ข้าเองก็...ชอบเจ้า”

ในที่สุดสติรับรู้ก็แตกซ่าน โมหรานลวงสู่ห้วงสลับไปเสถ

ตัวเจ้าฟื้นแล้ว

ตอนที่ฟื้นขึ้นมา ไม่ทราบพบว่าตนยังอยู่ในคลังเทพคัสตรา

เขารู้สึกเหมือนหลับไปนานมาก แต่เมื่อลืมตาขึ้นมากลับพบว่า เวลา
มิได้ผ่านไปนานนัก ถึงขั้นคล้ายจะชั่วพริบตาเดียว

ไม่รู้เป็นเพราะอากาศถูกทำลายสำเร็จหรือไม่ ตอนที่ตื่นขึ้นมาจึงพบ
ว่าตนเองนอนอยู่บนพื้น ทว่าหัวร้างไม่ได้รับบาดเจ็บแม้แต่น้อย บาดแผล
น่าสยดสยอง โลหิตชุ่มโชกนั้น คล้ายฝันร้ายตื่นหนึ่ง ไม่ได้ทิ้งร่องรอยไว้
บนตัวเขา

ไม่ทราบทั้งประหลาดใจทั้งดีใจ หันไปมองชื่อเมย์อีกครั้ง อีกฝ่ายเอง
ก็ไม่รู้หมดสติไปเมื่อใดเช่นกัน แต่ก็ไม่ได้รับอันตรายใดๆ

หรือว่าหลังผ่านการทดสอบของโกวเดินช่างกงแล้ว โกวเดินมีเพียง
ถอนแตนมาयीไป ยิ่งฟื้นคืนร่างกายพวกเขาจากอาการบาดเจ็บที่ได้รับใน
แตนมาयीให้อีกด้วย?

...

แม้เมื่อใคร่ครวญดูแล้ว โกวเดินช่างกงมิได้มีเจตนาจะทำร้ายคน
ตรงกันข้ามเรื่องนี้แคเป็นไปตามจุดประสงค์แรกเริ่มที่จะทดสอบ ทว่า
ไม่ทราบกลับรู้สึกว่ามีไช่เรื่องจริง ถึงขั้นรู้สึกว่าได้ชีวิตใหม่หลังผ่าน
เคราะห์ภัยด้วย

ในคนทั้งสี่ เขาเป็นคนแรกที่ตื่นขึ้นมา

จากนั้นเป็นชื่อเมย์ เห็นชนตาชื่อเมย์ขยับน้อยๆ ดวงตาหรีปรีอ
ไม่ทรานต์ใจยิ่งนัก เอ่ยซ้ำๆว่า “ชื่อเมย์! เราไม่เป็นไร! ไม่เป็นไร! ท่าน
รีบมองข้าสิ!”

ในดวงตาชื่อเมย์เจือแวลลับสน ก่อนจะค่อยๆ กระจำงชัดขึ้น เขา
พลันเบิกตากว้าง “อาหารน?! เจ้า...”

ยังไม่ทันพูดจบก็ถูกไม่ทรานกอดไว้แน่น

ชื่อเมย์ตกตะลึง แต่ยังคงตอบไหล่เขาอย่างอ่อนโยน “เจ้าเป็น
อะไรไป...”

“ขอโทษ ข้าทำให้ท่านได้รับความไม่เป็นธรรมมากเช่นนี้”

ชื่อเมย์งุนงง “ความจริงก็ไม่จำเป็นอะไร ข้าเพียงผันไปเท่านั้น”

“นั่นก็เจ็บปวดอยู่ดีเช่นกัน!”

“...เจ็บปวดอยู่ดีอะไรกัน”

ยามนี้เอง เซวียเหมิงเองก็ตื่นขึ้นมา ไม่รู้เขาผันเห็นอะไร ตะโกน
ดังลั่น “เจ้าคนอ่อยยังอาจนัก! กลับบหลูข้า!” พลังผุดลุกขึ้นอย่างดุเดือด
ชื่อเมย์เห็นเขาตื่น จึงเข้าไปใกล้ พลังร้องเรียก “ประมุขน้อย”

“เอ...เหตุใดเป็นเจ้า เจ้ามาได้อย่างไร” เซวียเหมิงคิดว่าท่านยังอยู่ใน
ความฝัน

ไม่ทรานอารมณ์ดี สีหน้าที่มีต่อเซวียเหมิงจึงอ่อนโยนอย่างยิ่งเช่นกัน
ยิ้มพรางเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้เขาฟัง เซวียเหมิงจึงได้สติกลับมา

“ที่แท้เป็นความฝัน...ข้ายังคิดว่า...”

เซวียเหมิงกระแอมเบาๆ ที่หนึ่งเพื่อกลบเกลื่อนความก้อเขิน พอ
พบว่าฉู่หว่านหนึ่งผู้เก่งกาจที่สุดมาตลอดกลับยังหลับอยู่ มิได้ตื่นขึ้นมา
เขาก็ตื่นตระหนกเป็นการใหญ่

“เหตุใดอาจารย์ยังไม่ตื่น”

พวกเขาเดินเข้าไป ลังเกตเห็นบาดแผลของฉู่หว่านหนึ่ง เนื่องจาก
ฉู่หว่านหนึ่งได้รับบาดเจ็บก่อนแดนมายาเปิด ตามจุดประสงค์เดิมของ
โกวฉินช่างกง สิ่งที่หายเป็นปกติได้มีเพียงอาการบาดเจ็บในแดนมายา
เท่านั้น ด้วยเหตุนี้บาดแผลที่ไหล่ของฉู่หว่านหนึ่งจึงยังชุ่มโชกด้วยโลหิต

นำพรันพริงยิ้งนั๊ก

โม่หรรานถอนหายใจ “รอดูอีกสักครู่”

ผ่านไปประมาณหนึ่งก้านธูป¹ ฉู่หว่านหนิงจึงตื่นขึ้นมาในที่สด

นัยน์ตาหงส์ลึ้มขึ้นซ้า ๆ แววดาวว่างเปล่าเย็นชา คล้ายเคยตกอยู่ที่ใต้
หิมะหนาวชาวโพลน ผ่านไปนาน เขาจึงกลอกตา สายตาไปจับอยู่ที่โม่หรราน

แต่ก็เหมือนกับเซวียเหมิง สติยังคงไม่กลับมาเต็มที่ชั่วขณะ เขามอง
โม่หรราน ยืนมือออกไปซ้า ๆ น้ำเสียงแหบแห้ง “เจ้า...”

โม่หรราน “อาจารย์”

ไต่ยีนโม่หรรานเรียกตน มือของฉู่หว่านหนิงก็ต่างกลางอากาศ ใบหน้า
ขาวซีดเริ่มมีสีเลือดเล็กน้อย ดวงตาดำลั่นกระจ่างซัด “อืม...”

“อาจารย์!”

เซวียเหมิงพุ่งเข้ามา เบียดโม่หรรานไปด้านข้าง กุมมือฉู่หว่านหนิงไว้
“ท่านเป็นเช่นไรบ้าง ดีขึ้นหรือไม่ อาจารย์หลับไม่ตื่นอยู่ตั้งนาน ซ้ำกังวล
แทบตายอยู่แล้ว”

ฉู่หว่านหนิงมองเซวียเหมิง ชะงักไปเล็กน้อย จากนั้นหมอกพำร่าเลื่อน
ในดวงตาก็ค่อย ๆ สลายไป มองโม่หรรานอย่างละเอียดอีกครั้ง เห็นว่าทั้งที่
อีกฝ่ายกำลังมองตนอยู่ แต่กลับยังกุมมือชือเหมยแน่น ไม่ยอมปล่อยแม้
เพียงชั่วขณะ

“...”

ฉู่หว่านหนิงตื่นขึ้นเต็มที่แล้ว สีหน้ากลับมาสงบเยือกเย็น จากนั้น
ก็เหมือนปลาในสระน้ำแห้งเหือด ตายสนิทในที่ที่สุด

ชือเหมยเอ่ยอย่างห่วงใย “อาจารย์ ท่านยังสบายดีหรือไม่ ไหล่...เจ็บ
หรือไม่”

ฉู่หว่านหนิงน้ำเสียงเรียบเฉย “ซ้าไม่เป็นไร ไม่เจ็บ”

เซวียเหมิงช่วยประคองเขาลุกขึ้นซ้า ๆ โม่หรรานจูงงไปชั่วขณะ

¹ เป็นการประเมินระยะเวลาคร่าว ๆ สมัยโบราณ 1 ก้านธูป เท่ากับประมาณ 15-30 นาที ขึ้นอยู่กับความยาวธูปและความเร็วในการเผาไหม้

ฉู่หว่านหนึ่งได้รับบาดเจ็บที่หัวไหล่ เหตุใดขณะลุกขึ้น ฝึเท้าจึงดูไม่มั่นคง คล้ายกับขาได้รับบาดเจ็บ

โม่หรานคิดว่าฉู่หว่านหนึ่งไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นในแดนมายาเมื่อครู่ จึงเล่าคร่าว ๆ ให้ฟังอีกรอบ

ตอนที่ซือ่เมย์ฟังอยู่ด้วยก่อนหน้านี้ ก็รู้สึกตงใจ ยามนี้ได้ฟังอีกครั้ง ยิ่งรู้สึกแปลกประหลาด อดออกปากมิได้ “อาหราน เจ้าบอกว่า ข้าช่วยเจ้า?”

“ใช่แล้ว”

ซือ่เมย์เสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยซ้ำ ๆ ว่า “แต่เมื่อครู่...ข้าหลับฝัน อยู่ตลอดเวลา มิได้ตื่นขึ้นมา”

โม่หรานตะลึง จากนั้นก็เอ่ยยิ้ม ๆ “ท่านอย่าล้อเล่นนะ”

“ข้ามิได้ล้อเล่น ข้าฝัน...ฝันถึงพ่อแม่ข้า พวกเขาล้วนยังมีชีวิตอยู่ ฝันนั้นสมจริงเหลือเกิน ข้าเหมือน...เหมือนไม่อาจตัดใจทิ้งพวกเขาได้ ข้า...”

ยังไม่ทันเอ่ยจบ ก็ได้ยินเสียงเอือกเหินของฉู่หว่านหนึ่ง “นี่มิใช่ เรื่องแปลก คงเพราะแดนมายาของโกวเจินลบความทรงจำของเจ้าขณะ ช่วยเหลือคนไป สรูปคือ ข้ากับเซวียเหมิงล้วนมิได้ช่วยเขา ในเมื่อเขา บอกว่าเจ้าเป็นคนช่วย ก็ย่อมต้องเป็นเจ้า”

ซือ่เมย์ “...”

“มิเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรได้ หรือว่าโกวเจินยังมีวิธีแลกเปลี่ยน จิตวิญญาณของคน?” น้ำเสียงของฉู่หว่านหนึ่งเย็นชา

เขามิได้อยากตัดชุดวิวาหิให้ผู้อื่น^๒ เดิมเขาเองก็อยากบอกความจริง กับโม่หราน เดิมหวังว่าโม่หรานจะสังเกตได้ เข้าใจว่าคนที่อยู่ในแดนมายา มิใช่ซือ่เมย์ แต่เป็นคนที่เปลี่ยนจิตวิญญาณกับซือ่เมย์

ทว่าคำสารภาพสุดท้ายที่โม่หรานบอกต่อซือ่เมย์ สำหรับฉู่หว่านหนึ่ง แล้ว เป็นเรื่องน่ากระอักกระอ่วนอย่างแท้จริง

^๒หมายถึง ลำบากเพื่อผู้อื่นโดยที่ตัวเองไม่ได้รับผลประโยชน์ใดๆ

ตอนที่ฟื้นขึ้นมา เห็นนายนดาตาหลับเป็นประกายของโมहरาน
ชั่วขณะนั้น จู่พว่่านหนึ่งคิดว่า บางทีในใจโมहरานก็น่าจะมีความรู้สึกใส่ใจ
เขาอยู่บ้างเหมือนกัน

ความคาดหวังอันแสนต่ำต้อยนี้ คือความคิดอันอ่อนแอที่เขาใช้ชีวิต
ผ่านมานานเหลือเกินกว่าจะกล้าเผยออกมาอย่างเงียบ ๆ

แต่นั้นก็ไม่มีอะไรมากไปกว่าอารมณ์อ่อนไหวเพียงฝ่ายเดียวของเขา

โลหิตที่หลังริน บาดแผลที่ได้รับ โมहरานล้วนไม่มีทางรู้ และ
ไม่จำเป็นต้องรู้

เขามีได้ใจ แม่ไม่พูดออกมา แต่ก็รู้สึกได้นานแล้วว่าโมहरานให้
ความสำคัญกับคนที่อ่อนโยนและสมบูรณ์แบบผู้นั้นเพียงใด จะมองเห็นตอนที่
ยื่นหลบอยู่ในมุมเหมือนหุ่นกระบอกที่ฝืนจับเขรอะได้อย่างไร

ทว่าตอนที่ไต่ยื่นโมहरานเอ่ยออกมาเองว่า “ข้าชอบท่านมากมา
ตลอด” จู่พว่่านหนึ่งยังรู้สึกกลืนไม่เข้าคายไม่ออก รู้สึกว่าตนเองพ่ายแพ้
อย่างหมดรูป

การโอบกอดในแดนมายา ในสายตาโมहरาน คือชื่อเมียเจ๊อจาน
ให้เขา

แต่โมहरานไม่มีวันรู้ว่า การโอบกอดนั้น ความจริงคือตัวเขา เจ๊อจาน
ให้คนนำสงสารอีกคนหนึ่ง

จู่พว่่านหนึ่งไม่เคยคิดว่าโมहरานจะชอบตน ฉะนั้นความรู้สึกส่วนนี้
เขาจึงพยายามอย่างยิ่งที่จะระงับเอาไว้ ไม่ร้องขอ ไม่รบเร้า ไม่แต่จะต้อง

ความรักอันมธุทะลุและความลุ่มหลงอันเร้าร้อนเหล่านั้น เพียง
งอกงามขึ้นบนผืนดินแห่งวัยเยาว์ ในวัยเด็ก เขาเองก็เคยหวังว่าจะมีคน
เคียงข้างตน ราษฎร์ได้แสงจันทร์ด้วยกัน แต่เขารอคอยมาตลอด คนที่
รอคอยก็ไม่เคยปรากฏตัว ใช้ชีวิตผ่านไปวันแล้ววันเล่า ชื่อเสียงและ
ตำแหน่งในโลกบำเพ็ญเพียรของเขาสูงขึ้นเรื่อย ๆ ผู้คนล้วนยกย่องนับถือ
ว่ากันว่าเขาพิตมุนษย์มนา ต่อมาเขาจึงยอมรับการยกย่องนับถือและความ
พิตมุนษย์มนาเช่นนี้

เขาเหมือนหลบอยู่ในรังไหม แรมปีผันผ่าน พนโย้ไหมรอบตัวเอง

แรกเริ่มเขายังพอเห็นแสงสว่างที่แทรกผ่านรั้วใหม่เข้ามาจากภายนอกได้ ทว่าปีแล้วปีเล่า ใยใหม่ขึ้นแล้วขึ้นเล่า รั้วใหม่หนาขึ้นเรื่อยๆ เขามองไม่เห็นแสงสว่างอีกต่อไป ในรั้วใหม่มีเพียงตัวเขากับความมืดมน

เขาไม่เชื่อในความรัก ไม่เชื่อในชะตาลิขิต ยิ่งไม่อยากแสวงหาอะไร หากเขาผ่านความยากลำบากทั้งหมด ก็ตั้งใหม่ให้หุ้มรอบตัวออกมาอย่าง สะบักสะบอม ทว่าด้านนอกไม่มีผู้ใดรอเขาอยู่ เขาควรทำเช่นไร

แม้เขาจะชอบไม่หวั่น แต่คนผู้นั้นเฝ้าระวังเหลือเกิน ห่วงไกลเหลือเกิน ทั้งร้อนแรงเหลือเกิน ฉูหว่านหนึ่งไม่อยากเข้าไปใกล้ กลัวว่าสักวันหนึ่งจะถูก แปลงไฟเซนนี้เผดเผาจนเป็นเถ้าถ่าน

ฉะนั้น ทางถอยที่เขาเดินได้ทั้งหมด เขาล้วนถอยหมดแล้ว

เขาไม่รู้ว่าตนทำอะไรผิด

ถึงขั้นยังเหลือความฝันลมๆ แล้งๆ แต่แล้วก็ต้องถูกน้ำฝนหนาว เหน็บที่เพียงพอจะปกคลุมทั่วฟ้าชะหายไ้

“อาจารย์ รีบดูทางนั้น!” เสียงอุทานของเซวียเหมิงเรียกสติของฉูหว่านหนึ่ง กลับมา เขามองไปตามเสียง เห็นเพียงเหล็กหลอมเหลวร้อนระอุในสระ หลอมอาวูท่ม้วนตลบขึ้นมาอีกครั้ง ท่ามกลางเปลวเพลิงห้อมล้อม วิญญาณ ต้นหลิวบรรพกาลพุ่งขึ้นมาอีกครั้ง ทว่าดวงตาทั้งสองเหลือกขาว เห็นชัดว่า อยู่ในสภาวะสูญเสียมัจฉานิมิตต์ สองมือถือกระบี่ล้ำค่าแปลงประกายสีเงิน ของโกเวินช่างง

ฉูหว่านหนึ่ง “วืง! เร็วเข้า!”

ไม่ต้องให้เขาเอ่ยซ้ำเป็นครั้งที่สอง ดินขี้ทั้งสามรีบพุ่งไปยังทางออก ทันที

วิญญาณต้นหลิวที่ถูกควบคุมแหงนหน้าถูกรัง ทรวนทั่วร่างสิ้นจน เสียงดังเคื่องๆ ไม่มีใครพูดอะไร แต่ในหูของทั้งสี่ล้วนได้ยินเสียงหนึ่ง พร้อมกัน

“ขวางพวกเขาไว้ อย่าให้หนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว”

เซวียเหมิงหน้าเผือดสี “มีคนพูดอยู่ในหูข้า!”

ฉูหว่านหนิง “ไม่ต้องสนใจ เป็นเคล็ดลวงใจของโจชินหลิว! ระวัง
อย่างเดียว!”

เขากล่าวเช่นนั้น คนอื่นๆ จึงนึกขึ้นได้ ขณะที่โจชินหลิวยังมีสติ
ครบถ้วนเคยเตือนพวกเขา ที่เรียกว่าเคล็ดลวงใจ ก็คือใช้ความละโมภ
ในใจคนเป็นเหยื่อล่อ ทำให้พวกเขาชนหมักกันเอง

ดังคาด เสียงในหูของฉูหว่านหนิงส่งเสียงฟ่อๆ

“ฉูหว่านหนิง เจ้าไม่เห็น้อยหรือ

“ปรมาจารย์แห่งยุค หว่านเยี้ยววีเหิง บุคคลเช่นนี้ กลับได้แต่แอบ
รักศิษย์ของตนเอง เจ้าทุ่มเทให้เขามากมาย เขากลับไม่รู้ดีชั่ว ไม่เห็นเจ้า
ในสายตา ชอบเพียงศิษย์ที่ผู้นำรักอ่อนโยนผู้นั้น เจ้านี้ช่างน่าเวหนานัก”

ฉูหว่านหนิงสีหน้าซีดเซียว ไม่สนใจเสียงรบกวนในหู พุ่งกายไปที่
ทางออก

“มาหาข้า หยิบกระบี่บรรพชนี่ขึ้นมา แล้วสังหารชื่อเมเยเสีย เท่านั้น
ก็จะไม่มีใครขวางระหว่างพวกเจ้าแล้ว มาหาข้า ข้าจะช่วยเจ้าสมปรารถนา
ทำให้ผู้ที่เจ้าชอบหลงรักเจ้า มาหาข้า...”

ฉูหว่านหนิงเอ่ยเสียงเกรี้ยว “ตำซำเช่นนี้ ยังไม่เลิกไปอีก!”

คนอื่นต่างได้ยินเสียงนั้นเสนอเงื่อนไขแตกต่างกันไป ฝ่าเท้าของ
พวกเขาแม้ชะลอลง แต่ยังคงต้านทานการล่อลวงได้ ยิ่งพวกเขาวิ่งไกล
ออกไป โจชินหลิวคล้ายยิ่งบ้าคลั่ง เสียงในหูยิ่งกรีดครวญจนแทบผิดเพี้ยน
“คิดให้ดี! ออกจากประตูนี้ไป ก็จะไม่มีโอกาสอีกแล้ว!”

เสียงในหูของทุกคนไม่เหมือนกัน ตะโกนด้วยเสียงโหยหวน

“ฉูหว่านหนิง ฉูหว่านหนิง เจ้าจะโดดเดี่ยวไปชั่วชีวิตจริงหรือ”

“ไม่เว่ยอวี บนโลกนี้มีเพียงข้าที่รู้ว่าไอสถคินชีฟอยู่ที่ใด มาหาข้าสิ
ข้าจะบอกเจ้า...”

“ชื่อหมีจิ้ง ข้ารู้ความปรารถนาส่วนลึกในใจเจ้า มีเพียงข้าที่ช่วย
เจ้าได้!”

“เซี่ยจื่อหมีง เทพคัสตราที่เจ้าเลือกเป็นของปลอม! สระจินฉิง
เหลือเทพคัสตราที่โกวเฉินช่างกงสร้างเพียงหนึ่งเดียวแล้ว เจ้ากลับมา

กระบี่บรรพชนเล่มนี้จะเป็นของเจ้า! เจ้าต้องการเทพคัสตราลึกลับมิใช่หรือ เจ้าคือบุตรรักของสวรรค์มิใช่หรือ ไม่มีเทพคัสตรา เจ้าจะไม่มีวันเหนือกว่าผู้อื่นได้! มาหาข้า...”

“เซวียเหมิง!” โมหรานพล้นพบว่าญาติผู้น้องซึ่งวิ่งอยู่ข้าง ๆ ตนหายไปแล้ว

หันกลับไป เห็นผีเท้าของเซวียเหมิงชะลอลงเรื่อย ๆ สุดท้ายก็หยุดหันไปมองกระบี่ประกายฟ้าที่ลอยผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ในสระหลอมอาวูช

โมหรานหนาวสะท้านในใจ

เขารู้ว่าเซวียเหมิงปักใจกับเทพคัสตราลึกลับเพียงใด หลังจากเด็กหนุ่มผู้นี้รู้ว่าอาวุธที่ตนได้มาคือของปลอม คงผิดหวังอย่างยิ่ง ใจชินหลิว นำกระบี่บรรพชนมาล่อวงเขา ประเสริฐนัก!

“เซวียเหมิง อย่าเชื่อเขา อย่าไป!”

ซือเมยกี้ร้องตะโกนว่า “ประมุขน้อย รีบไปเถอะ เราใกล้จะถึงทางออกอยู่แล้ว!”

เซวียเหมิงหันมามองพวกเขาด้วยแววตาเลื่อนลอย เสียงที่ดังก้องในหูกลับยิ่งลวงใจกว่าเดิม “พวกเขาไร้ยาเจ้า ไม่อยากให้เจ้าได้เทพคัสตรา เจ้าลองคิดดู โมเวยอวีได้เทพคัสตราของเขาแล้ว เขาหวังให้เจ้าไม่ได้อะไรเลย เจ้าทั้งสองคนเป็นพี่น้องกัน หากเจ้าสู้เขาไม่ได้ ตำแหน่งประมุขแห่งยอดเขาสื่อเชิงยอมต้องเป็นของเขา”

เซวียเหมิงพิมพ์ “หุบปาก”

โมหรานที่อยู่เบื้องหน้าคล้ายตะโกนใส่เขาด้วยความร้อนรน ทว่าเขาได้ยินไม่ชัดเลย เพียงกุมศีรษะพุดซ้ำไปมา “หุบปาก! เจ้าหุบปาก!”

“เซวียจื่อเหมิง คลังเทพคัสตราไม่มีอาวุธที่เหมาะสมกับเจ้าแต่แรกแล้ว หากเจ้าพลาดกระบี่บรรพชนไป ภายหน้าก็ได้แต่ยอมจำนนต่อโมเวยอวี เมื่อถึงตอนนั้นเขาจะเป็นประมุขของเจ้า เจ้าต้องคุกเข่าเบื้องหน้าเขา รับคำสั่งจากเขา! เจ้าลองคิดดู สิ่งหาเขาก็ไม่เป็นปัญหา! นับแต่โบราณ พี่น้องขัดแย้งมีอยู่ไม่น้อย ทั้งเขายังเป็นเพียงญาติผู้พี่ของเจ้า! ยังมัวลังเลอะไร! มาที่นี่...ข้าจะมอบกระบี่ให้เจ้า...”

“เซวียเหมิง!”

“ประมุขน้อย!”

เซวียเหมิงพลันหยุดเดินร่น เขาสีมตาขึ้น นัยน์ตาแดงก่ำ

“มาหาข้า...เจ้าคือบุตรรักของสวรรค์...เหมาะที่จะเป็นเจ้าแห่ง
สรรพาวุธ...”

ฉูหว่านหนึ่งเสียงเกรี้ยว “เซวียเหมิง!”

“มานี่สิ...มีเพียงเจ้าเป็นประมุขแห่งยอดเขาสือเซิง โลกบำเพ็ญเพียร
ระดับล่างจึงจะสงบสุขสันติ...เจ้าลองนึกถึงผู้คนที่ทุกข์ยากเหล่านั้น นึกถึง
การปฏิบัติอย่างไม่เป็นธรรมที่พวกเจ้าได้รับ...เซวียจื่อเหมิง ให้ข้าช่วยเจ้า...”

เซวียเหมิงมาถึงข้างสระหลอมอาวูทที่เดือดพล่านโดยไม่รู้ตัว วิญญาณ
ของใจชินหลิวถือกระบี่บรรพชนของโกวเจินซางกง ลูกตาที่เหลือกขาว
กระจายด้วยริ้วเส้นเลือด

“ดีมาก นำกระบี่นี้ไป ขวางพวกเขาเอาไว้!”

เซวียเหมิงยื่นมือออกไปซ้าๆ รับกระบี่ล้ำค่าประกายฟ้ามาอย่าง
สิ้นเทา

“สังหารพวกเขา”

“สังหารโมเว่ยอวี”

“เร็วสิ...อ้ากก!”

จู่ๆเซวียเหมิงชักกระบี่ยาวออกจากฝัก กวัดแกว่งคมกระบี่เจ็ดจ่า
จากนั้นพลันตัวดีมือแทงออกไป ประกายวิญญาณที่ไหลเวียนในกระบี่
บรรพชนสะท้อ้นรูปโฉมหล่อเหลาของบุตรรักของสวรรค์เจินเจ็ดจ่า ท่ามกลาง
ประกายกระบี่ ในดวงตาเขาไร้สีเลือดแผ่กระจาย แต่กลับกระจ่างใสกว่า
ยามปกติ

กระบี่นั้นมิได้แทงไปที่โมหฺราน แต่กลับพุ่งตรงไปยังร่างจริงของ
ใจชินหลิว ทะลุช่องอก!

พลันนั้น ฟ้าดินสั่นสะเทือน ต้นหลิวบรรพกาลไหวเอน

เคล็ดลวงใจแตกสลาย คลังเทพคัสตราถล่ม

เซวียเหมิงหอบหายใจอย่างหนักหน่วง เขาใช้เรี่ยวแรงทั้งหมดสลัด

หลุดจากการล่อลวง เขาจ้องใจซินหลิว บนใบหน้าอ่อนเยาว์เต็มไปด้วย
ความตั้งต้นและความบริสุทธิ์ที่ไร้มลทินของวัยเยาว์ ในแวตากลูกร้อนนั้น
มองเห็นความหยิ่งผยองและความไร้เดียงสาได้อย่างชัดเจน

ที่เรียกว่าบุตรพญาหงส์ ไหนเลยเพียงเพราะแตกคานในวิชายุทธ์

“เจ้าอย่าได้คิดล่อลวงข้า และอย่าคิดทำร้ายคนอื่นอีก”

เซวียเหมิงหอบหายใจกล่าวจนจบ พลันตั้งกระบี่ยาวออก!

ใจซินหลิวระเบิดโลหิตดาวคลั่งทันที ช่วงขณะที่กำลังจะตาย สติ
กลับคืน รังสีอำมหิตบนร่างพลันสลาย

เขากุมหน้าอก ผืนประคองร่างที่โง่งนงเงียนล้ม เงยหน้าขึ้น
อ้าปาก แม้ไร้เสียง ทว่ารูปปากชัดเจนจนจำแนกได้

“ขอบ...คุณ...ท่าน...ที่ขัดขวาง...ข้า...”

ร่างเดิมของใจซินหลิวคือวิญญาณบรรพกาล มีพลังเทียบเคียงกับ
อานาภาพของกระบี่บรรพชน เมื่อปะทะกันจึงบาดเจ็บทั้งสองฝ่าย กระบี่
บรรพชนในมือเซวียเหมิงพลันสูญเสียประกายวิญาณเหมือนกัน ดับมีดสั้นรัศมี
ในทันใด

ขณะเดียวกัน วิญญาณต้นหลิวบรรพกาล همینปีก็แตกสลาย

ช่วงขณะนั้น ประกายนับหมื่นกระจายเข้าไปในคลื่นน้ำ ดุจหิ้งห้อย
บินว่อนรอบกลุ่มคน สุดท้ายประกายสีทองสดใสก็ค่อยๆ จางหายไป

ชื่อเม่ย “ประมุขน้อย เร็วเข้าเถอะ ที่นี่จะถล่มแล้ว!”

พื้นดินลั่นสะเทือน ไม่อาจรั้งอยู่นาน

เซวียเหมิงหันกลับไปมองดูคลังเทพคัสตราเป็นครั้งสุดท้าย เสียง
ดังเคื่อง เขาทิ้งกระบี่บรรพชนที่ชำรุดแล้วจากไป เบื้องหลังเขา อิฐหิน
ดินทรายพังทลายตั้งหิมะถล่ม

หว่านเหยี่ยววิหิง เปียโตเวเซียนจุน

ครอบครัวสามเทพศิตรา ปฐมจารย์อันดับหนึ่งแห่งยุค
ผู้เป็นที่แย่งชิงตัวของเหล่าสำนักบำเพ็ญเพียร
ครั้งเทียนเวินปรากฏ สี่ทะเลลั่นสนสะเทือน
ชุดขาวดุจหิมะสยบโลกมนุษย์สิ้นสี กล่าวได้ว่า
เขาสมควรเป็นผู้ครอบครองพลังต่อสู้ที่แข็งแกร่งที่สุดในยุคนี้
ทว่าบุคคลที่ร้ายกาจถึงเพียงนี้ก็ยังมีจุดอ่อน ไนใจเขามีคนผู้หนึ่ง
จู่หว่านหนิงซ่อนเขาไว้ในส่วนลึกที่สุดของหัวใจอย่างระมัดระวัง
ไม่ชอบตนก็ช่าง ขอเพียงได้คิดถึงอยู่เจี๊ยบๆ ปกป้องคนผู้นั้นไว้
ไม่ได้ครอบครองก็ช่าง ไม่ว่าอย่างไรก็ดีทั้งสิ้น
แต่เขาไม่รู้ว่าตนจะทนอยู่กับความเจ็บปวดเช่นนี้
ไปได้อีกนานเพียงใด ไม่รู้ว่าตนจะล้มลงเมื่อใด

ISBN 978-616-18-4251-2

9 786161 842512

ทดลองอ่าน

21+

angst, cannibalism, gore, etc.

Cover Design: Wanna T.

385 บาท